

SIERRA SIMONE

SFÂNTUL¹⁸⁺

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

PROLOG

Aerul are parfum de salvie și lavandă, iar un călugăr gol cântă în fața mea.

Așa cum stă și cântă, îi văd buzele mișcându-se în căldura verii. Văd mușcătura pe care i-am lăsat-o pe șold, cu nici măcar o oră înainte.

Este dezbrăcat, mușcat și regulat.

Se roagă.

Se roagă cu tot corpul. Plămâni îi lucrează, coastele și spatele i se relaxează și i se contractă, iar chipul i se ridică spre un cer atât de senin și de albastru, încât pare desprins dintr-un vis.

Crede că iau notițe pentru articolul pe care ar trebui să-l scriu, dar eu nu asta fac. Remarc, în schimb, sudoarea care-i șiroiește printre omoplați, pe panta musculoasă a spinării, spre gropițele de la șale.

Remarc vocea sa bogată și armonioasă când intonează psalmi pe tonuri joase, tulburătoare, sub copacii foșnitori ai acestui munte provensal.

Remarc îbarba mijită pe maxilarul lui parcă sculptat, genele lungi care-i sărută obrajii, gâtul care i se mișcă în ritmul cântecelor vechi de mii de ani. Părul de pe coapse, așa cum stă, turcește, cu breviarul în poală. Felul grijuliu cu care urmărește versurile de pe pagină cu vârful bont al degetului.

În urmă cu cinci ani, acest om nu se ruga niciodată și nici măcar nu stătea locului mai mult de cinci minute. Aiden Bell era energie pură: vioi, excentric, frenetic, cinetic. Era uluitor și epuizant. Mă pătrundea și mă făcea să vibrez ca după un drog, iar fiecare moment era totodată neclar și extrem de limpede. Prăbușirea merita de fiecare dată înălțimea la care mă ridicasem.

Aproape de fiecare dată.

Îl iubeam.

Încă îl iubesc.

Mă privește, după ce termină un psalm, și spune:

–Vino, zâmbește el, iar eu mă duc, luând și carnețelul, de parcă mi-ar fi propriul breviar.

Mă așez lângă el pe pătura întinsă pe iarba moale, uscată, dar el mă trage în poală cu ușurință. În trecutul lui de milionar haotic, avea trup de playboy: mușchi zvelți, stomac lucrat, contururi delicioase de la șolduri la penis. Dar, după cinci ani de trudă la mănăstire, este vânos, cu umeri largi și coapse zdravene și, chiar dacă sunt înalt și mai în vârstă decât el cu cinci ani, mă trage lângă el de parcă aș fi o păpușă, lipindu-mi fundul de vintrele lui.

Se mișcă și se întărește, lipit de mine, dar nu continuă. Mă ia în brațe și îmi cântă încet psalmi la ureche. Pieptul i se ridică și îi coboară, iar melodia vibrează în trupul lui și într-al meu.

Închid ochii și ascult. Închid ochii și simt.

Nu există manual de instrucțiuni care să-ți spună ce să faci dacă te îndrăgostești de fratele mai mic al celui mai bun prieten. Nici manual pentru momentul în care te îndrăgostești iar de el, deși este călugăr.

Există doar conștientizarea faptului că tu însuți ești un fel de rugă temporară, rostită cu deferență, încet, în aer, și încheiată cu un *şelah*¹ blând și iubitor.

---

1 Interludiu în psalmi (n. red.)

PARTEA I
KANSAS

La schit, am un nou vis cu el.

Visul este lent și aproape dureros de dulce. Suntem în avion și ne ținem de mână, iar el mă ceartă pentru că am plătit o asigurare suplimentară pentru mașina pe care am închiriat-o la destinație. Răspund zgâriindu-i pernuțele degetelor cu dinții până ce vorbele lui aspre se topesc în fiori. Abia așteptăm să ne atingem, nu mai avem răbdare până la hotel, dar cabina este plină și locurile de la clasa întâi nu sunt tocmai practice pentru eliberarea sub pătura din avion...

Ce-ar fi dacă..., îmi șoptește el.

Mi se pare că avionul nu va ateriza niciodată, și poate n-ar trebui, pentru că, dacă sunt aici, este și el cu mine, iar dacă suntem împreună înseamnă că nu am plecat niciodată...

Apoi mă trezesc.

Transpir și inima îmi bate cu putere, iar cearșafurile sunt ude de sperma vărsată. Doamne, simt că-l pierd din nou, când visez așa despre el. Din nou, la naiba!

Mă ridic în capul oaselor și-mi trec mâinile prin păr, nefericit.

Patru ani și șase luni. Patru ani și șase luni în care am ales această viață, în care încerc să găsesc un sens dincolo de a face bani și de a vâna următoarea doză de dopamină. De trai aproape de zeul care m-a găsit pe podeaua fermei, într-o noapte, de zeul care m-a găsit

când ața care mă ținea legat de viață se subțiasse într-atât, încât devenise aproape invizibilă.

Au trecut patru ani și șase luni de când m-am desprins de o dragoste pe care jur că încă o simt în vîntre și în măduva oaselor.

Au trecut patru ani și șase luni de când încerc să-l uit pe Elijah Iverson.

Dacă nu știți deja, tăcerea e o minciună.

De exemplu, eu sunt acum la un schit din pădure, în ultima zi a unei perioade de meditație în tăcere timp de două săptămâni. Frații mei călugări sunt la cinci kilometri, iar în apropierea mea nu se află nimic și nimeni. Ar trebui să fie definiția tăcerii. Ar trebui să fie un vid de sunet, o bulă de nemișcare pură, netulburată.

Și totuși.

Respirația îmi intră și îmi iese din trup anevoie. Un vânt încărcat de furtună trage nerăbdător de copaci. Dincolo de ei, chiar la periferia câmpului meu vizual, aleargă un pârâu umflat de ploaia recentă. De la cinci kilometri, aud bătaia estompată a clopotelor bisericii.

Nu. Aici nu e tăcere. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Și totuși, este cumva chiar opusul zgomotului.

Eu vin dintr-o lume zgomotoasă. telefoane care sună, laptopuri care mârâie, degete care tastează pe ecranele iPad-urilor. Mașini, avioane, pahare de bere ciocnite în aeroport. Voci – certându-se, negociind, ironizând. Eu însumi, agitat și haotic.

Dar aici există doar un telefon comun, pe care-l folosim cu toții, și doar câteva computere și telefoane mobile, folosite exclusiv pentru treburile abației. Există bere, dar se consumă cu plăcere, nu de disperare, și nu există negocieri, tranzacții sau intermediari.

Tăcerea de aici este cântec de pasăre și de pârâu, vântul printre crengile copacilor. Este cântec, rugă,

bătaia clopotelor și melodia orgii. Tractoare care străbat câmpurile de orz, zăngănitul și foșnetele tiparnițelor. Clinchetul mătâniilor, șoapta paginilor Bibliei și ecourile muzicii din locuri nevăzute.

Este zgomotul vieții Fratelui Patrick, nu a lui Aiden Bell.

Las toporul jos și îmi șterg fruntea cu antebrațul, ascultând clopotele care bat. De obicei, aș face întocmai ca în fiecare zi din ultimele două săptămâni și mi-aș rosti propria rugă, apoi aș relua curățarea frunzelor căzute în jurul schitului și transformarea copacilor tăiați în lemn util, care să fie dus în hambarul Fratelui Andrew. Dar sunt încă tulburat de vis și nu mă simt în largul meu.

Mi-e teamă că, dacă rămân aici, singur, gândurile mele vor reveni la el.

Îmi ridic ochii spre munți.

Abia apuc să mă spăl și să străbat pe jos cei cinci kilometri până la biserică, înainte să înceapă Laudele, și ajung în sanctuar cât să mă plec în fața altarului și să mă strecor în amvonul corului înainte de începerea primei rugăciuni. Mirosul de tămâie apasă aerul, dar eu tot simt parfumul lemnului proaspăt și al noroiului, dinspre mine, chiar dacă m-am oprit în chilie să-mi iau o rasă curată.

Sper că nu voi fi remarcat, dar știu că e imposibil. În timp ce stranele menite vizitatorilor mireni sunt îndreptate spre altar, amvoanele pentru cor din prezbiteriu se află unul vizavi de altul. Când ridic privirea, primul lucru pe care-l văd nu este altarul, nici crucifixul din spatele său, ci pe fostul meu mentor de când eram novice, Fratele Harry, care se uită urât la mine. Nu sunt sigur dacă se uită urât fiindcă am venit pe nepusă masă sau fiindcă am ajuns târziu. Poate doar fiindcă nu m-a plăcut niciodată. Nici când eram doar aspirant, nici

acum, când sunt la mai puțin de un an de a-mi depune jurămintele.

Dar, când mă uit la mentorul meu, Fratele Connor, și la Abatele Jerome, amândoi se străduiesc parcă să nu zâmbească. Apoi îi văd pe Fratele Titus și pe Fratele Thomas, zâmbindu-mi larg, la fel, și mă relaxez. Nu am întârziat la Laude de când eram novice și m-am străduit să scap de orice urmă de Aiden Bell. Aiden Bell întârzia mereu, mereu intra în ultima clipă, mereu își tăia craca de sub picioare.

Fratele Patrick nu procedează așa.

Fratele Patrick ajunge mereu la timp. Vorbește rar și râde și mai rar. Este responsabil, muncitor și serios. Se ocupă de contabilitatea mănăstirii, ajută oriunde este nevoie și nu e niciodată o povară.

Fratele Patrick nu întârzie la Laude și cu siguranță nu își dă drumul în așternut, visând la fostul lui iubit.

Degetele mi se strâng scurt pe breviar, când îmi aduc aminte cum am ronțăit degetele lui Elijah, în vis. Trupul mi se încordează, simt presiunea cuștii în care m-am încuiat în grabă înainte să vin aici.

Cum o să trec peste încă un an în care-mi va fi dor de el? Peste încă *patruzeci*?

Dar Muntele Sergius îmi oferă răspunsul, ca de fiecare dată. Frații mei trec la primul psalm, iar cântarea îmi forțează respirația să păstreze ritmul. Îmi forțează ochii să rămână pe pagină pagină, gura să se miște, plămâni să se umfle și să se golească. Cântarea umple aerul, la fel ca soarele dimineții, consolator în atemporalitatea sa. Soarele a fost mereu aici și se pare că și cântecul la fel. Slujba este cea care mă ancorează: rugăciunea noastră din aer, mușchi și os.

După psalmi, cântări și rugăciuni înălțate către Sfânta Catherine din Siena, a cărei zi o sărbătorim astăzi,

se încheie Laudele, iar eu închid breviarul simțindu-mă mai bine, mai puțin agitat și încordat.

Dar tot sunt ușor neliniștit. Am venit aici ca să-mi las viața anterioară în urmă, să trăiesc doar întru Dumnezeu, dar Elijah dăinuie în mine, iar eu nu par să-l pot împiedica.

Nu pot opri mlădițele subțiri și rădăcinile zvelte pe care le întinde, căutând, și sunt grădina lui, pământul lui, locul lui, și ar fi minunat dacă n-ar trebui să fiu, în schimb, grădina zeului meu.

Dacă tot sunt deja aici, la mănăstire, iau micul dejun cu ceilalți. Respectăm Marea Tăcere până după masa de dimineață, iar refectoriul se umple doar de zgomotul cânilor de cafea și de foșnetul raselor. Nicio vorbă.

A început să-mi placă tot mai puțin sunetul vocii mele, peste ani. Eu eram ticălosul care-și târa prietenii și clienții în baruri de karaoke, la capătul unei nopți neîndurătoare. Umpleam ședințe întregi cu tâmpenii, glume, bârfe, propuneri, scuze și promisiuni. Vorbeam atât de mult, încât se întâmpla ca Sean să-mi mai închidă telefonul, iar mama începuse să-și pună căști când mă ducea cu mașina la antrenamentele de baschet, pentru că nu mai tăceam din expunerea motivelor pentru care Kansas City merita o echipă în prima ligă.

Unul dintre lucrurile pe care mi le doream când am ajuns aici a fost să învăț să tac, pentru a putea asculta vocea care mă adusese încoace. Voiam să fiu purificat și rafinat, precum metalul, și voiam să ard tot ce-mi era de prisos, prin orice mijloace. Rugăciune, rutină, muncă, izolare, orice – orice, doar să-l ard pe vechiul Aiden.

Termin micul dejun înaintea tuturor și îmi spăl vasele cât de repede pot. La fel de brusc cum am decis că aveam nevoie de compania fraților mei, decid că nu mai pot suporta decât singurătatea.

Ițele lui Elijah încă mi se răsucesc în jurul gleznelor și în gât și nu știu dacă să mă rog sau să tai lemne, dar orice ar fi necesar să fac nu este aici și nu cu alți oameni în jurul meu. Este doar între mine și Dumnezeu.

Dar, când dau să plec din refectoriu, îl văd pe Fratele Connor așteptându-mă, cu mâinile împreunate și buzele întinse într-un zâmbet blând.

— Frate Patrick, zice el cu căldură. Vrei să facem o plimbare?